

Стільчик

Ірина Цілик

Мій стільчик стоїть
серед довгого поля,
такого байдужно-геометричного,
що хочеться
нігтями
в ньому межу
видзьобати
істерично!
Хоч в мене на платтячку
все, як треба:
комірчик, лямівки,
сріблясті ґудзики,
а хочеться стільчиком
перекинутись
в незібраній кукурудзі...
Або навпаки —
аж на бильця
видряпатись,
балансувати за вітром
рухами,
ловити зверху
найтонші відблиски
прим'ятого хлібодуху...
Та стільчик стоїть
серед рівного поля —
плацдарму
галантності
неасфальтованої.
І чим воно, зрештою,
буде заповнене,
неґарантовано.
Плювати!
Бо в мене є світ
і стільчик,
якому вилізла я
на бильця,
і нюхаю небо

з комашками вкупі,
що вже в сандалі
набилися...